

РЕШЕНИЕ

№ 6124

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антони Йорданов

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Горелски

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4992** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на СДВР – Отдел „Пътна полиция“ срещу Решение от 07.02.2020г., постановено по н.а.х.д.№11526/2018г. по описа на СРС, наказателно отделение, 106 – ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 18-4332-005864/24.04.2018г., издадено от зам. началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

С касационната жалбата се иска отмяна на съдебното решение като неправилно и незаконосъобразно и а се постанови друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касация - Х. Й. Й., редовно призован се явява лично и моли съда да се произнесе с решение, с което да стави в сила първоинстанционния акт.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, IV - ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените с жалбата касационни основания, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63,

ал. 1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

В хода на съдебното производство пред районния съд от фактическа страна е прието за установено, че на 22.03.2018. около 08.20ч. по пътя за [населено място], с посока на движение от [населено място] към [населено място], ответникът по касация е управлявал лек автомобил марка „Гойота“ с рег. [рег.номер на МПС] като срещу ИБТ “Х. Б.”, поради движение със скорост, несъобразена с пътната обстановка /заснежена настилка/, реализира ПТП – самокатастрофира в крайпътната канавка. На същата дата му е съставен акт за установяване на административно нарушение за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП като в него е вписано, че водачът не е съобразил скоростта на движение на автомобила със състоянието на пътя, конкретно с мократа пътна настилка. Въз основа на акта е издадено процесното наказателно постановление, с което на Х. Й. Й. е наложена административно наказание “глоба” в размер на 200 лева, на основание чл. 179, ал.2, пр. 1 от ЗДвП за извършеното нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. При така установеното от фактическа страна СРС е направен правен извод, че не е доказано извършване на административно нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП., тъй като не е изяснена фактическата обстановка по безспорен начин, в нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН.

Настоящата съдебна инстанция намира тези доводи на съда за незаконосъобразни и несъответни на доказателствата по делото. Неправилно е тълкуването на разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, която описва фактическия състав на административното нарушение, вменено на касационния жалбоподател. Съгласно чл. 20, ал. 2 от ЗДвП водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Нормата съдържа различни хипотези, предвиждащи определено поведение, каквото следва да имат водачите на пътни превозни средства с цел осигуряване безопасността на движението. В случая водачът е привлечен към административнонаказателна отговорност поради несъобразяване на избраната от него скорост със състоянието на пътя, конкретно е посочено, че не е съобразен факта, че пътната настилка е била заснежена. При извършване на нарушение, свързано с несъобразена скорост е от значение дали водачът е съобразил скоростта с конкретните условия и е управлявал с такава скорост, че да не загуби управление над автомобила и да причини ПТП. Фактическият състав на правната норма не изисква посочване на конкретна скорост, с която следва да бъде управляван автомобила и непосочването на такава скорост в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление не е нарушение. Скоростта следва да е в рамките на разрешената, но съобразена с конкретната обстановка и ситуация на пътя и да позволява на водача да контролира непрекъснато МПС -то, което управлява, съгласно чл. 20, ал. 1 от ЗДвП. Обстоятелството, че управляваният от санкционираният водач автомобил е самокатастрофирал в пътната канавка е достатъчно доказателство, че водачът е изгубил контрол над автомобила и

причината за това е несъобразена скорост с конкретната пътна обстановка и с мократа пътна настилка. Тези факти са вписани в акта за установяване на административно нарушение, в протокола за ПТП. В акта няма възражения на водача, не са подадени такива и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, а в попълнената декларация е отразено от водача, че причината за ПТП е предприето изпреварване и наличието на насрещно движещи се автомобили. Актът за установяване на административно нарушение е редовно съставен, подписан от актосъставителя и един свидетел, присъствал при установяване на нарушението, в съответствие с чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Съгласно чл.189, ал.2 ЗДвП, в административнонаказателното производство редовно съставеният акт за установяване на административно нарушение има обвързваща доказателствена сила до доказване на обратното. В процесния случай актосъставителят и свидетелят, посочен в акта за установяване на административно нарушение са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, което е потвърдено и със свидетелските показания на актосъставителя в хода на съдебното производство. В хода на съдебното следствие не са посочени и не са ангажирани доказателства, които да оборват отразените в акта за установяване на административно нарушение фактически констатации, потвърдени от свидетелските показания. При тези данни е незаконосъобразен извода на въззивния съд, че не е спазен чл. 52, ал.4 от ЗАНН и наказателното постановление е издадено без да е доказано извършено административно нарушение. В хода на административно -наказателното производство са събрани всички относими доказателства, извършено е разследване, фактите са установени и въз основа на тях е направен обоснован и законосъобразен правен извод за извършено административно нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Размерът на наложената глоба е в предвидения в закона размер, административнонаказващият орган е взел предвид нормата на чл. 27 от ЗАНН при определяне на размера на наказанието, предвид на което наказателното постановление в тази му част следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че въззивното решение следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, V-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 07.02.2020г., постановено по н.а.х.д.№11526/2018г. по описа на СРС, наказателно отделение, 106 – ти състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 18-4332-005864/24.04.2018г., издадено от зам. началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Х. Й. Й., на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.....